

Arrest

nr. 284 562 van 9 februari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 2 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 1 februari 2021.

1.2. Op 27 september 2022 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Portugees machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 28 oktober 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart te beschikken over de Angolese nationaliteit en stelt op X 2003 geboren te zijn in X, Angola. De geboortedatum die u door de Belgische autoriteiten werd toegekend na een leeftijdstest en in overeenstemming met uw visumdossier, is 17 mei 2000. Op een vrijdagavond in oktober 2019 ging u naar een feestje bij uw vriend N. thuis. Aan het einde van het feestje stelt N. u voor om te blijven slapen. De volgende ochtend verlaat u het huis zonder N. te wekken. U licht slechts een andere vriend in dat u vertrekt. Diezelfde dag beschuldigt N. u ervan dat u zijn Macbook en juwelen heeft gestolen, omdat u als eerste het huis heeft verlaten. N.s beschuldigen worden als snel bedreigingen met als boodschap dat u dient toe te geven dat u wel degelijk de dader bent. U wordt op school opgewacht door een groep, maar wordt door hen niet opgemerkt. Diezelfde groep haalt een foto van uw Facebookaccount en komt u opzoeken aan het gebouw waar u woont. U bent zelf echter niet thuis en wordt hierover ingelicht door straatventers. Bij een winkelbezoek wordt u onderschept door politiemensen in burger, leden van het SIC (Serviço de Investigação Criminal, de inlichtingendienst van Angola), die zich verbergen in een witte camionette. U wordt vastgebonden met tape en met een wapen op het hoofd geslagen. U gaat met hen naar uw ouderlijk huis waar u vertelt dat u de bezittingen niet heeft. Vervolgens doet u aangifte op het politiekantoor in Escongolenses. U gaat naar het ziekenhuis om de wonde op uw hoofd te laten verzorgen. De volgende dag keert u terug naar het politiekantoor in Escongolenses waar men u oplegt zich om de tien dagen te komen aanmelden. Om dit te ontlopen verhuist u tot januari 2020 naar uw kozijn in Talatona. Uw oom, vader en oudere broer regelen de documenten waarmee u het land kan verlaten. Hierdoor verblijft u nog tot 16 februari 2020 in een huis in Zango, waar uw ouders en twee zussen wonen sinds november 2019 in navolging van uw problemen. Op 16 februari 2020 verlaat u Angola in het bijzijn van een smokkelaar. Diezelfde dag komt u aan in Portugal waar u elf maanden verblijft. In januari 2021 verlaat u Portugal en reist u met de bus naar België waar u op 12 of 13 februari 2021 aankomt.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u gedurende het persoonlijk onderhoud van 27 september 2022 bij het CGVS volgende documenten neer: Twee foto's met betrekking tot de wonde die u heeft opgelopen door de slag met een wapen die u werd toegekend door één van de politiemensen; een screenshot van een Messenger-gesprek tussen u en T. A. d. S., d.d. 16 april 2020, over de gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan; een screenshot van een Messenger-gesprek tussen u en Y. L., d.d. 12 mei 2020, over de situatie tussen u en N.; een screenshot van een Messenger-gesprek tussen u en N., d.d. 11 mei 2020, over de bedreigingen die naar uw zus toe werden geuit. Via mail voegt u daar diezelfde dag volgende documenten aan toe: een kopie van uw identiteitskaart, geldig van 9 november 2019 tot 08 november 2024; een schoolcertificaat van de openbare school in Maio ter staving van uw beweerde geboortedatum, d.d. 18 juli 2022.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest gedood te worden door N., diens netwerk of de SIC-leden die in opdracht werken van N. en zijn familie omwille van het feit dat u er van verdacht wordt N.s Macbook en juwelen te hebben gestolen, maar u dit tot de dag van vandaag niet heeft bekend. Vanwege de voorvallen die zich reeds hebben voorgedaan in dat kader, namelijk het opwachten aan uw school, verschillende zoektochten aan uw woning en het incident met SIC-leden bij de witte camionette, vreest u dat dit in de toekomst fataal zal aflopen (zie notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS (hierna NPO), p. 16 – 17, 20 – 25; vragenlijst CGVS, vraag 4).

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u leugenachtige en tegenstrijdige verklaringen neerlegt wat betreft uw reisweg en de identiteitsdocumenten die u daarbij heeft gebruikt. Om te beginnen staat in de fiche voor niet-begeleide minderjarige vluchtelingen die op 01 februari 2021 werd afgenomen

op het Klein Kasteeltje dat uw reisweg is gestart in Brazaville, Congo, waar u het vliegtuig heeft genomen naar Angola en van hieruit rechtstreeks bent doorgevlogen naar België (zie administratief dossier). Zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) als gedurende het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u echter met het vliegtuig vanuit Angola naar Portugal te hebben gereisd en van hieruit met de bus te zijn doorgereisd naar België via Spanje en Frankrijk (NPO, p. 14; zie verklaring DVZ, p. 12, vraag 32). In diezelfde fiche staat overigens genoteerd dat u twee weken geleden vertrok. Deze fiche dateert van 1 februari 2021, waaruit blijkt dat u op het Klein Kasteeltje aanvankelijk heeft verklaard midden januari 2021 te zijn vertrokken uit Congo (zie administratief dossier). Dit is echter volstrekt tegenstrijdig met de verklaringen die u bij DVZ en het CGVS heeft neergelegd, namelijk dat u op 16 februari 2020, en dus een jaar eerder, Angola verliet om vervolgens 11 maanden in Portugal te verblijven en uw reis op 19 januari 2021 opnieuw verder te zetten (NPO, p. 9; zie verklaring DVZ, p. 12, vraag 32). Binnen deze context dient bovendien te worden opgemerkt dat u bij de drie Belgische asielinstanties die u heeft doorlopen gedurende uw asielprocedure drie verschillende data van aankomst in België opgaf. Bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming, en zo ook terug te vinden op uw bijlage 26, verklaart u 29 januari 2021 te zijn binnengekomen in het Rijk. Gedurende het interview bij DVZ meent u echter te zijn aangekomen op 20 januari 2021, wat gedurende het persoonlijk onderhoud op het CGVS opnieuw wordt gewijzigd naar 12 of 13 februari 2021 (NPO, p. 14; zie verklaring DVZ, p. 12, vraag 32; zie administratief dossier).

Voorts stelt u dat het paspoort waarmee u de reis van Angola naar Portugal heeft gemaakt door uw vader, oom en oudere broer werd geregeld in navolging van uw problemen en dus na oktober 2019. Gezien uw minderjarige leeftijd was het noodzakelijk om uw oud paspoort te annuleren en een nieuw paspoort met een aangepaste geboortedatum aan te vragen. Met dat nieuw paspoort kon vervolgens een visum voor Portugal worden aangevraagd in december 2019 (NPO, p. 14 – 15). Op basis van uw vingerafdrukken werd wel degelijk een visumaanvraag, daterend van 17 december 2019, teruggevonden. Hieruit blijkt echter dat uw paspoort reeds werd aangevraagd in 2017 en geldig van 14 juni 2017 tot en met 14 juni 2022. Deze gegevens zijn een sterke aanwijzing dat u uw paspoort reeds twee jaar eerder aanvroeg om redenen die los staan van de problemen die u aangeeft als aanleiding voor het aanvragen van uw paspoort (zie blauwe map die werd toegevoegd aan het administratief dossier; zie administratief dossier). U geconfronteerd met deze vaststelling antwoordt u dat u niet op de hoogte bent van de stappen die uw oom heeft ondernomen wat betreft uw paspoort en de bijhorende uitgiftedatum (NPO, p. 27), een verklaring die niet voldoet om eerdergenoemde vaststelling te weerleggen daar u zelf gedurende het persoonlijk onderhoud aanhaalde dat ze de aanvraag voor het paspoort hebben gedaan via een normale procedure alsof u nooit eerder een ander paspoort had gehad (NPO, p. 15). Ten overvloede dient opgemerkt dat een minderjarige met de toestemming van zijn voogd wel degelijk een Schengenvisum kan aanvragen, en er dus op dat vlak evenmin nood was uw geboortedatum aan te passen om te kunnen reizen (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier).

Binnen datzelfde visumdossier werd eveneens uw identiteitskaart (N° ...) teruggevonden, geldig van 9 januari 2019 tot en met 08 januari 2024 (zie informatie die werd toegevoegd aan de blauwe map het administratief dossier). Aangezien u zelf verklaart dat slechts uw paspoort werd vernieuwd om uw reis te bewerkstelligen en dus niet uw identiteitskaart is het dan ook bijzonder opmerkelijk dat op de twee andere documenten die u neerlegt ter staving van uw geboortedatum tegenstrijdige gegevens worden teruggevonden. Op de kopie van uw identiteitskaart die door u werd doorgestuurd via mail op 27 september 2022 is immers hetzelfde identiteitskaartnummer terug te vinden, maar een andere geldigheidsdatum, namelijk 09 november 2019 tot en met 08 november 2024. Het is evident dat een kopie die per elektronische post wordt doorgestuurd, makkelijk te manipuleren valt, dit terwijl u in Angola bij het aanvragen van een paspoort uw originele identiteitskaart dient voor te leggen (zie informatie blauwe map administratief dossier). Daarbovenop wordt op het schoolcertificaat dat door u ter staving van uw geboortedatum wordt neergelegd een ander identiteitskaartnummer teruggevonden, namelijk (...) (NPO, p. 28; zie groene map die werd toegevoegd aan het administratief dossier). **Er dient dan ook op te worden gewezen dat u de Belgische asielinstanties doelbewust trachtte te misleiden wat betreft uw geboortedatum door valse verklaringen neer te leggen hieromtrent en identiteitsdocumenten te manipuleren.**

Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen neer wanneer u wordt gevraagd naar het ontbreken van uw identiteitskaart. Bij DVZ is dat volgens u namelijk te wijten aan het feit dat uw smokkelaar deze bij aankomst in Portugal opnieuw heeft afgenomen. Op het CGVS daarentegen legt u de oorzaak bij het feit dat u uw identiteitskaart niet nodig had om te reizen en u deze aldus achterliet in Angola (zie verklaring DVZ, p. 10, vraag 25; NPO, p. 28). **Er dient op te worden gewezen dat op de verzoeker de verplichting rust om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn identiteit,**

waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-Generaal, opdat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Niettegenstaande dat u bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk werd gewezen op de medewerkingsplicht, dient dan ook te worden opgemerkt dat u hier niet aan heeft voldaan door uiteenlopende verklaringen op te geven voor het ontbreken van uw identiteitsdocumenten met als doel uw werkelijke identiteitsgegevens niet aan het licht te brengen.

Tenslotte worden ook uw verklaringen over deze visumaanvraag in zijn totaliteit als ongeloofwaardig beschouwd. Gevraagd of er nog andere personen dan de vriend van uw vader, van wie u overigens de naam niet meer kent, meereisden van Angola naar Portugal ontkent u dit. U stelt naar de ambassade te zijn gegaan om een toeristenvisum aan te vragen. Daar vertelde u dat u met uw oom Zé, de broer van uw vader, op vakantie zou gaan en twee weken in het huis van een nicht zou verblijven (NPO, p. 13, 15 – 16). Op basis van eerdergenoemd visumdossier dat werd teruggevonden op basis van uw vingerafdrukken kan echter worden vastgesteld dat u de waarheid nogmaals achterhoudt. Zowel uw vader, P. M. J., als uw zus, J. N. A. P., vroegen immers tegelijkertijd een visum aan (zie blauwe map die werd toegevoegd aan administratief dossier; zie administratief dossier). U geconfronteerd met deze vaststelling argumenteert u dat u niet op de hoogte was van de visumaanvraag van uw zus, maar dat uw vader wel degelijk een visumaanvraag heeft ingediend om uw eigen aanvraag voor een “vakantievizum” meer aannemelijk te maken en aan te tonen dat jullie samen zouden reizen (NPO, p. 26). Er kan niet worden ingezien waarom daar reden toe zou zijn aangezien u eerder in het persoonlijk onderhoud vernoemde dat u bij de ambassade heeft verklaard slechts met uw oom Z. naar Portugal te zullen reizen (zie supra). **Dat u opnieuw essentiële informatie met betrekking tot uw reisdocumenten achterhoudt, zet uw algemene geloofwaardigheid verder op de helling.**

Er dient te worden benadrukt dat van iemand die beweert gedood te zullen worden als gevolg van een interpersoonlijk conflict (NPO, p. 16 – 17, 25) en daarom de Belgische autoriteiten om bescherming vraagt, verwacht mag worden dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit vanaf het begin van de procedure. Tevens mag verwacht worden dat hij gedurende de ganse procedure eenduidige verklaringen aflegt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure. **De vaststelling dat u dit naliet en de Belgische autoriteiten trachtte te misleiden in verband met zowel uw identiteitsgegevens als uw reisdocumenten en reisweg doet ernstige afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.**

Verder dient te worden vastgesteld dat uw houding moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u Angola heeft verlaten op 16 februari 2020 en vervolgens naar Portugal ging voor elf maanden. Ondanks dat u zich bewust was dat uw verblijf in Portugal niet meer in orde was na het vervallen van uw visum op 26 februari 2020 heeft u daar geen stappen ondernomen om uw verblijf te regulariseren aan de hand van een verzoek om internationale bescherming. Volgens u is dit te wijten aan het feit dat COVID vier maanden na uw aankomst is opgekomen in Portugal en dat dit voor moeilijke omstandigheden heeft gezorgd (NPO, p. 4, 9, 13, 28). Ten eerste had u, naar eigen zeggen, reeds vier maanden voor de opkomst van de COVID pandemie de tijd om bescherming aan te vragen bij de Portugese asielinstanties. Ten tweede blijkt uit de beschikbare informatie die werd toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier dat de Serviço de Estrangeiros e Fronteiras (SEF – Vreemdelingen – en Grensdienst) wel degelijk hun werking minimaliseerden vanaf 30 maart 2020, maar deze weer inschakelden op 19 april 2020 in het kader van het opheffen van de “Emergency State”, in dit geval de inperkingsmaatregelen voor de bestrijding van de covid-pandemie. Er is met andere woorden slechts één maand geweest dat de Portugese asielinstanties moeilijk bereikbaar waren, waardoor u ruim de tijd had om zich in de overige maanden aan te bieden bij de Portugese asielinstanties. **Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk informatie vergaart over en een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden.** Uw houding, en in het bijzonder dat u pas op 1 februari 2021 in België een verzoek om internationale bescherming indient nadat u elf maanden in Portugal heeft verbleven zonder uw statuut er te regulariseren, kan dan ook niet in overeenstemming worden gebracht met een daadwerkelijke vrees zoals bedoeld in de Conventie van Genève, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit ondermijnt verder uw algemene geloofwaardigheid en die van uw asielmotieven in het bijzonder.

Met betrekking tot uw voorgehouden vluchtrelaas valt op dat u tijdens uw verklaringen voor de DVZ, waar u uw vrees reeds kort diende toe te lichten, geen elementen heeft aangehaald die verband houden met één van de redenen die de Vluchtelingenconventie voorziet (meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze vervolging of het behoren tot een sociale groep). U verklaart immers Angola te hebben verlaten in navolging van het feit dat N., een vriend, u ervan beschuldigt spullen te hebben gestolen nadat u bij hem bleef slapen. U ontkende, maar hij begon u te bedreigen. Hij kwam u opzoeken op school, waardoor u uw studies moest onderbreken. U werd echter gevolgd tot het gebouw waar u woonde en uw zus werd aangesproken dat u gezocht werd door verschillende mensen. Zij lichtte uw ouders in, waarop uw vader erg boos werd en u het huis wou uit sturen en niet meer met u wou spreken. Uw moeder regelde met uw oom uw vertrek uit Angola. (Zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ d.d. 15/2/2022, pt. 3.5.) Uw relaas zoals u dit voor de DVZ naar voren brengt, betreft echter slechts problemen van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard en deze zijn dus vreemd aan de Vluchtelingenconventie. Luidens artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag is een vluchtelingen immers een persoon die “uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan, of uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren”. Er dient te worden vastgesteld dat uit deze verklaringen niet blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omwille van feiten die verband houden met de opgesomde criteria voor de erkenning van de Vluchtelingenstatus. Er wordt u tevens expliciet of u behoudens bovenstaande problemen nog andere problemen had in uw land van herkomst, bijvoorbeeld met de autoriteiten, waarop u ontkennend antwoordt (vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ d.d. 15/2/2022, pt. 3.7a).

Voor het CGVS echter, blijkt uw voorgehouden vluchtrelaas fundamenteel veranderd. Tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS haalt u immers aan dat u uw land van herkomst voornamelijk heeft verlaten in navolging van uw aanhouding door het SIC, waarbij u op het hoofd werd geslagen met een wapen en hiervoor behandeld moest worden in het ziekenhuis, en nadien gedwongen werd om zich om de tien dagen aan te bieden op het politiecommissariaat van Escongolenses (NPO, p. 17, 20 – 22, 24, 26). U haalt aan dat de ouders van N. invloedrijk zijn en daarom, op bevel van N., het SIC hebben ingeschakeld dewelke u hebben ondervraagd, bevolen zich om de tien dagen op het politiecommissariaat aan te melden en gedwongen om een bekentenis af te leggen (NPO, p. 16 – 17, 20 – 23). Van deze nochtans essentiële feiten maakte u echter totaal geen gewag in uw verklaringen afgelegd voor de DVZ, meer nog, u haalt geen enkele problemen aan met het SIC of met de autoriteiten in het algemeen (zoals supra reeds aangehaald).

Uw verklaring dat men u bij DVZ had gezegd dat het een kort interview zou zijn en dat u werd gestopt op het moment dat u bovenstaande elementen wou vertellen, **volstaat geenszins om bovenstaande vaststelling te weerleggen** (NPO, p. 27). Uit de vragenlijst van het CGVS (ingevuld door DVZ op 15 februari 2022) blijkt immers dat u daar in chronologische volgorde uw verhaal heeft gedaan, en daarbij uw problemen met N. uit de doeken deed van bij de eerste beschuldigingen tot aan uw vertrek uit het land. Vervolgens werden door de DVZ zelfs nog bijvragen gesteld. Geconfronteerd met uw verklaringen aldaar stelt u dat u zich op dat moment niet goed genoeg voelde om over dat voorval te vertellen vanwege de stress, **wat geen afdoende verklaring is voor deze lacune in uw asielrelaas die betrekking heeft op de concrete aanleiding van uw vlucht uit uw land van herkomst en dus op de grondslag van uw vrees.**

Bovendien is er niet enkel sprake van een fundamentele omissie met betrekking tot uw problemen met de autoriteiten, meer bepaald het SIC, ook de rest van uw asielrelaas verschilt van uw verklaringen voor DVZ. Zo stelt u voor DVZ dat uw familie op de hoogte raakte van uw probleem omdat uw zus er door één van de bureaus op geattendeerd werd dat haar broer gezocht werd. Zij lichtte vervolgens uw ouders in, waarop uw vader kwaad werd en uw moeder uw vertrek regelde via een oom met wie zij contact opnam. (Zie CGVS-vragenlijst, ingevuld door DVZ d.d. 15/2/2022, pt. 3.5.) Voor het CGVS stelt u echter dat u zelf werd aangesproken met de boodschap dat u gezocht werd. U was toen reeds gestopt met school, maar bleef tegenover uw familie doen alsof u nog naar school ging, tot op de dag dat u door agenten van het SIC werd meegenomen naar uw huis in een witte camionette (u pretendeerde die dag dat u niet naar school ging omwille van ziekte, maar u hield dus nog steeds verborgen dat u met school was gestopt) (NPO, p. 17, 23).

Uw vader en zussen waren thuis toen u door de SIC leden naar huis werd geëscorteerd en vroegen wat er aan de hand was (NPO, p. 17). Uiteindelijk zou uw vader de hulp van zijn broer (uw oom) en zijn oudste zoon (uw broer) ingeroepen hebben om u uit het land te krijgen (NPO, p. 14). De manier waarop uw familie

op de hoogte raakte van uw probleem verschilt dus grondig naargelang uw verklaringen. Ook de ouder die uw oom contacteerde om uw vertrek te regelen verschilt. Ook uw verblijfplaatsen zijn anders voor het CGVS, waar u stelt dat u van uw gebruikelijke verblijfplaats (Rua E. de Q.) vertrokken bent in oktober 2019 om naar Zango te gaan en uw zussen, ouders en nicht zouden in november 2019 eveneens naar Zango zijn gegaan, en daar nog steeds verblijven (NPO, p. 8, 9). Voor de DVZ verklaarde u echter dat u tot aan uw vertrek op de R. E. de Q. hebt verbleven, en dat uw ouders in Congo, Brazzaville zouden verblijven (zie 'verklaring DVZ' d.d. 15/3/2021, vraag 10, 13a).

Omwille van het bovenstaande kan aan uw voorgehouden vluchtrelaas geen enkel geloof meer worden gehecht.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u gedurende het persoonlijk onderhoud van 27 september 2022 bij het CGVS twee foto's neer met betrekking tot de wonde die heeft opgelopen door de slag met een wapen dat u werd toegekend door één van de politiemensen. Hier kan echter geen enkele bewijswaarde aan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Ook aan de screenshot van een Messenger-gesprek tussen u en T. A. d. S., d.d. 16 april 2020, over de gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan, de screenshot van een Messenger-gesprek tussen u en Y. L., d.d. 12 mei 2020, over de situatie tussen u en N. en de screenshot van een Messenger-gesprek tussen u en N., d.d. 11 mei 2020, over de bedreigingen die naar uw zus toe werden geuit, kan geen enkele bewijswaarde worden gehecht gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke berichten.

Via mail voegt u daar diezelfde dag een kopie van uw identiteitskaart, geldig van 9 november 2019 tot 08 november 2024 en een schoolcertificaat van de openbare school in Maio, d.d. 18 juli 2022, aan toe ter staving van uw beweerde geboortedatum. Ook aan deze documenten kan geen enkele bewijskracht worden toegekend daar het om kopieën gaat die makkelijk te vervalsen zijn met het nodige knip – en plakwerk, hetgeen in bovenstaande motivering reeds werd aangehaald.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker een manifeste appreciatiefout aan en de schending van artikelen 48/2, en 48/4 tot 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 32 van de Grondwet waarin het beginsel van openbaarheid van bestuur is vastgesteld, artikelen 17 en 27 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een theoretisch betoog over de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen, stelt verzoeker dat verwerende partij een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten. Verzoeker stelt dat de daden binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vallen en als vervolgingsdaden moeten worden beoordeeld en dat hij niet kan rekenen op de bescherming van zijn nationale autoriteiten, gezien hij de Angolese autoriteiten vreest.

Met betrekking tot de geloofwaardigheid van zijn relaas betoogt verzoeker dat, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, de vrees van verzoeker er aannemelijk uitziet gezien de beschikbare algemene landeninformatie hieromtrent.

Verzoeker citeert in dit verband het rapport van het US Department of State, "2021 Country Reports on Human Rights Practices: Angola", 2022 (internetlink). Verzoeker wijst er op dat zijn Angolese nationaliteit niet wordt betwist en dat hij op basis van de voormelde objectieve gegevens een gegronde vrees voor

ernstige schade en behandeling in strijd met artikelen 2 en 3 van het EVRM vreest, zonder aanspraak te kunnen maken op daadwerkelijke en niet-tijdelijke bescherming van zijn autoriteiten.

Met betrekking tot de reisweg en de identiteitsdocumenten van verzoeker wijst verzoeker er op dat reeds werd opgemerkt door zijn raadvrouw op het einde van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker nog vrij jong is (19 jaar oud) en dat er tolkproblemen waren tijdens het persoonlijk onderhoud zodat niet kan uitgesloten worden dat gelijkaardige tolkproblemen voorkwamen bij het invullen van de fiche op het Klein Kasteeltje en dat het redelijk is te verwachten dat er miscommunicatie gebeurt omtrent sommige aspecten van verzoekers relaas. Hij wijst er op dat zijn ouders in het verleden in Congo-Brazzaville woonden (notities PO, p. 26) en dat de fiche NMB niet is toegevoegd aan het administratief dossier die verzoeker heeft gekregen van verwerende partij en er geen aanwijzingen zijn dat verwerende partij zijn beslissing daadwerkelijk hierop heeft gebaseerd of dat de vermelde informatie correct is en dat omdat verwerende partij niet het volledige administratief dossier aan verzoeker heeft gezonden, zijn rechten van verdediging zijn geschonden.

Verzoeker stelt voor alle duidelijkheid Angola verlaten te hebben voor Portugal op 16 februari 2020 en dat hij daarnaast naar België is vertrokken op 19 januari 2021 en de dag nadien in België is toegekomen. Verzoeker stelt dat hij zich de datum van zijn aankomst in België niet goed kon herinneren tijdens zijn afspraak met zijn raadsman en dat hij dankzij een bericht aan zijn papa bij aankomst hij dit kon verifiëren en de juiste datum kon geven, zodat zijn vergissing op het CGVS niet al te strikt moet worden gezien nu zijn aankomst in het Rijk geen centraal onderzoek van het verzoek betreft. Hij merkt ook op dat hij niet werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid of met zijn verklaringen op het Klein Kasteeltje en acht daardoor artikel 17 § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 geschonden.

Wat het paspoort betreft, herhaalt verzoeker dat hij niet op de hoogte is van de stappen die zijn familie heeft ondernomen om het paspoort en visum te krijgen en vermoedt dat zijn vader een ambtenaar heeft omgekocht om de geldigheidsdatum van het paspoort te veranderen naar 2017. Wat de nieuwe identiteitskaart betreft was verzoeker ook niet op de hoogte van deze vernieuwing en stelt dat zijn identiteitskaart nog steeds in Angola is en niet zijn paspoort en dat het paspoort door de smokkelaar werd afgenomen en niet zijn identiteitskaart. Verzoeker dacht dat hij naar Angola zou worden teruggestuurd indien hij zijn paspoort nog zou hebben en daarom besloot hij dit niet te vertellen. Verzoeker verwijst vervolgens naar het UNHCR *“Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees”* (paragrafen 47 en 48). Hij betreurt zijn beslissing en begrijpt nu dat hij de waarheid moest zeggen en verwijst naar de wijsheid van de Raad op dit punt.

Wat het identiteitsdocument op het schoolcertificaat bevestigt verzoeker dat dit document niet vals is maar meent hij dat het een foutje is waarvan hij niet bewust was. Verzoeker wou verder studeren en dit document werd niet op basis van zijn verklaringen gemaakt, maar door het administratieve personeel. Hij had nooit de bedoeling de Belgische autoriteiten te misleiden met dit document en wijst er op dat deze elementen ook niet centraal staan in zijn dossier.

Met betrekking tot het feit dat verzoeker geen verzoek om internationale bescherming indiende in Portugal, stelt hij dat er nauwe banden zijn tussen Portugal en Angola en dat hij zich er niet veilig voelt en bang is dat N. hem er zou kunnen vinden. Hij wijst er op dat er een nicht langs moederszijde in België woont en dat hij bij aankomst maar 17 was en bij aankomst in België pas 18 en zich veilig voelt in België en het CGVS enige soepelheid moest tonen gezien de nauwe banden tussen Portugal en Angola. Verzoeker verwijst in dit verband naar artikel 48/6 § 5 van de Vreemdelingenwet en het CGVS Handvest voor het persoonlijk onderhoud.

Aangaande het vluchtrelaas en de vaststelling van het CGVS dat verzoeker zijn vluchtrelaas fundamenteel verandert merkt het CGVS ten eerste op dat hij nog zeer jong was, de asielinstanties niet vertrouwde en niet begeleid was door een advocaat en verwijst naar de persoonlijke opmerkingen van zijn raadvrouw op dit punt (notities PO, p. 29). Wat de tegenstrijdige verklaringen betreft met betrekking tot hoe zijn familie op de hoogte kwam van zijn problemen en verschillende verblijfplaatsen citeert verzoeker zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud (p. 27) waarin hij stelde dat hij stress had tijdens het DVZ interview en stelt dat al deze elementen gecombineerd ertoe moeten leiden dat een uiterst voorzichtige analyse moet gemaakt worden van de verklaringen van verzoeker.

Met betrekking tot de documenten van verzoeker wijst hij er op dat hij zijn best heeft gedaan om documenten te verkrijgen die hij aan de verwerende partij heeft en stelt, onder verwijzing naar het reeds geciteerde UNHCR Handbook, dat het extreem moeilijk is voor asielzoekers om documenten te verzamelen. Het gebrek aan bewijs kan niet worden verweten aan verzoeker aangezien dit een situatie is die inherent is aan de meeste verzoekers en wijst op de samenwerkingsplicht van verwerende partij hierbij en het arrest M.M. tegen Ierland en een arrest van de Raad van State.

Hij stelt dat *in casu* blijkt dat verwerende partij geen nauwkeurige beoordeling van de bewijsstukken heeft gemaakt en geen rekening heeft gehouden met deze stukken in haar beoordeling en dus de

samenwerkingsplicht niet heeft vervuld. Verzoeker wijst tot slot op rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie en de Raad inzake het voordeel van de twijfel.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. BJB-aanstelling;
3. US Department of State, *"2021 Country Reports on Human Rights Practices: Angola"*, 2022 (internetlink).

3. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

5.2. Verzoeker verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten en na een feest bij zijn vriend N. in oktober 2019 valselijk te zijn beschuldigd van diefstal van een laptop en juwelen en in de nasleep daarvan te zijn bedreigd door N. en vervolgens meegenomen door leden van de SIC en geslagen waarna hij zich liet verzorgen in het ziekenhuis. Om de opgelegde meldingsplicht bij de SIC te ontlopen verhuisde hij in januari 2020 naar Talatona en later naar Zango waar hij nog tot 16 februari 2020 bleef, de datum waarop hij naar Portugal vertrok en er 11 maanden later weer wegging om in 12 of 13 februari 2021 in België aan te komen en er een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

De Raad stelt vooreerst vast, na lezing van het rechtsplegingsdossier en in navolging van de bestreden beslissing dat verzoeker leugenachtige en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot zijn reisweg en de identiteitsdocumenten die verzoeker hierbij heeft gebruikt. De bestreden beslissing motiveert hierover als volgt:

“Om te beginnen staat in de fiche voor niet-begeleide minderjarige vluchtelingen die op 01 februari 2021 werd afgenomen op het Klein Kasteeltje dat uw reisweg is gestart in Brazaville, Congo, waar u het vliegtuig heeft genomen naar Angola en van hieruit rechtstreeks bent doorgevlogen naar België (zie administratief dossier). Zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) als gedurende het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u echter met het vliegtuig vanuit Angola naar Portugal te hebben gereisd en van hieruit met de bus te zijn doorgereisd naar België via Spanje en Frankrijk (NPO, p. 14; zie verklaring DVZ, p. 12, vraag 32). In diezelfde fiche staat overigens genoteerd dat u twee weken geleden vertrok. Deze fiche dateert van 1 februari 2021, waaruit blijkt dat u op het Klein Kasteeltje aanvankelijk heeft verklaard midden januari 2021 te zijn vertrokken uit Congo (zie administratief dossier). Dit is echter volstrekt tegenstrijdig met de verklaringen die u bij DVZ en het CGVS heeft neergelegd, namelijk dat u op 16 februari 2020, en dus een jaar eerder, Angola verliet om vervolgens 11 maanden in Portugal te verblijven en uw reis op 19 januari 2021 opnieuw verder te zetten (NPO, p. 9; zie verklaring DVZ, p. 12, vraag 32). Binnen deze context dient bovendien te worden opgemerkt dat u bij de drie Belgische asielinstanties die u heeft doorlopen gedurende uw asielprocedure drie verschillende data van aankomst in België opgaf. Bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming, en zo ook terug te vinden op uw bijlage 26, verklaart u 29 januari 2021 te zijn binnengekomen in het Rijk. Gedurende het interview bij DVZ meent u echter te zijn aangekomen op 20 januari 2021, wat gedurende het persoonlijk onderhoud op het CGVS opnieuw wordt gewijzigd naar 12 of 13 februari 2021 (NPO, p. 14; zie verklaring DVZ, p. 12, vraag 32; zie administratief dossier). Voorts stelt u dat het paspoort waarmee u de reis van Angola naar Portugal heeft gemaakt door uw vader, oom en oudere broer werd geregeld in navolging van uw problemen en dus na oktober 2019. Gezien uw minderjarige leeftijd was het noodzakelijk om uw oud paspoort te annuleren en een nieuw paspoort met een aangepaste geboortedatum aan te vragen. Met dat nieuw paspoort kon vervolgens een visum voor Portugal worden aangevraagd in december 2019 (NPO, p. 14 – 15). Op basis van uw vingerafdrukken werd wel degelijk een visumaanvraag, daterend van 17 december 2019, teruggevonden. Hieruit blijkt echter dat uw paspoort reeds werd aangevraagd in 2017 en geldig van 14 juni 2017 tot en met 14 juni 2022. Deze gegevens zijn een sterke aanwijzing dat u uw paspoort reeds twee jaar eerder aanvroeg om redenen die los staan van de problemen die u aangeeft als aanleiding voor

het aanvragen van uw paspoort (zie blauwe map die werd toegevoegd aan het administratief dossier; zie administratief dossier). U geconfronteerd met deze vaststelling antwoordt u dat u niet op de hoogte bent van de stappen die uw oom heeft ondernomen wat betreft uw paspoort en de bijhorende uitgiftedatum (NPO, p. 27), een verklaring die niet voldoet om eerdergenoemde vaststelling te weerleggen daar u zelf gedurende het persoonlijk onderhoud aanhaalde dat ze de aanvraag voor het paspoort hebben gedaan via een normale procedure alsof u nooit eerder een ander paspoort had gehad (NPO, p. 15). Ten overvloede dient opgemerkt dat een minderjarige met de toestemming van zijn voogd wel degelijk een Schengenvisum kan aanvragen, en er dus op dat vlak evenmin nood was uw geboortedatum aan te passen om te kunnen reizen (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Binnen datzelfde visumdossier werd eveneens uw identiteitskaart (N° ...) teruggevonden, geldig van 9 januari 2019 tot en met 08 januari 2024 (zie informatie die werd toegevoegd aan de blauwe map het administratief dossier). Aangezien u zelf verklaart dat slechts uw paspoort werd vernieuwd om uw reis te bewerkstelligen en dus niet uw identiteitskaart is het dan ook bijzonder opmerkelijk dat op de twee andere documenten die u neerlegt ter staving van uw geboortedatum tegenstrijdige gegevens worden teruggevonden. Op de kopie van uw identiteitskaart die door u werd doorgestuurd via mail op 27 september 2022 is immers hetzelfde identiteitskaartnummer terug te vinden, maar een andere geldigheidsdatum, namelijk 09 november 2019 tot en met 08 november 2024. Het is evident dat een kopie die per elektronische post wordt doorgestuurd, makkelijk te manipuleren valt, dit terwijl u in Angola bij het aanvragen van een paspoort uw originele identiteitskaart dient voor te leggen (zie informatie blauwe map administratief dossier). Daarbovenop wordt op het schoolcertificaat dat door u ter staving van uw geboortedatum wordt neergelegd een ander identiteitskaartnummer teruggevonden, namelijk (...) (NPO, p. 28; zie groene map die werd toegevoegd aan het administratief dossier). **Er dient dan ook op te worden gewezen dat u de Belgische asielinstanties doelbewust trachtte te misleiden wat betreft uw geboortedatum door valse verklaringen neer te leggen hieromtrent en identiteitsdocumenten te manipuleren.**

De Raad stelt vast dat deze motieven correct zijn en steun vinden in de gegevens van het visumdossier en die zijn opgenomen in het administratief dossier. Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te weerleggen.

Waar verzoeker stelt dat de Fiche Niet Begeleide Minderjarige zich niet in het administratief dossier bevond dat hem werd toegezonden en stelt dat hij niet kon nagaan of de vaststellingen in de bestreden beslissing dienaangaande hierop steunen en of deze informatie correct is, stelt de Raad vooreerst vast dat dit document zich in administratief bevindt (map 8, Fiche NMB) en hierin onder "*description du trajet pour venir en Belgique*" wordt gesteld "*Depart il y a 2 semaines: de Brazzaville vers Angola (en avion)*" en dat het verzoek om internationale bescherming werd ingediend op 1 februari 2021.

Verzoeker gaat er in deze aan voorbij dat het inzagerecht hem toelaat om zijn dossier op het Commissariaat-generaal in te kijken en kennis te nemen van de inhoud teneinde zijn verdediging te organiseren. Verzoeker heeft overeenkomstig de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur een recht op inzage. Dit betreft een passieve openbaarheid op verzoek gezien dit inzagerecht enkel geschiedt op aanvraag. Uit niets kan verder blijken dat verzoeker zich tot verwerende partij heeft gewend na het ontvangen van het administratief dossier om dit document op te vragen.

Daarenboven geeft de oproeping van 6 januari 2023 om te verschijnen voor de Raad op de zitting van 2 februari 2023 uitdrukkelijk aan dat het administratief dossier kan worden geraadpleegd "*elke werkdag van 9 tot 16 uur (behalve zaterdag) en dit tot op de dag vóór de terechtzitting*". Het is aan verzoeker om zijn verdediging te organiseren en van (een van) de meerdere mogelijkheden gebruik te maken die de wet hem biedt.

De Raad stelt vast dat verzoeker en zijn advocaat de mogelijkheid hadden, conform artikel 32 van de Grondwet, om het administratief dossier in te kijken en desgevallend hun verweer hierover ter terechtzitting te formuleren. Een schending van de rechten van de verdediging kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

Verder stelt de Raad ook vast dat verzoeker, in tegenstelling met zijn verklaringen bij de registratie van zijn verzoek waaruit blijkt dat hij vanuit Congo Brazzaville zou vertrokken zijn midden januari 2021, hij bij de DVZ en het CGVS zijn vertrek ongeveer een jaar eerder, op 16 februari 2020 situeert en te zijn vertrokken vanuit Angola naar Portugal, waar hij vervolgens 11 maanden zou zijn gebleven (notities PO, p. 9 en verklaring DVZ, p. 12). De Raad stelt vast dat verzoeker deze vaststellingen, zoals correct weergegeven in de bestreden beslissing niet weerlegt. Waar verzoeker zijn aankomst in België in het verzoekschrift nu situeert op 20 januari 2021, doet dit geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen met

betrekking tot zijn zeer uiteenlopende verklaringen inzake zijn plaats en datum van vertrek uit Angola naar België, respectievelijk Portugal. Dat hij zijn aankomst in België op verschillende data zou hebben gesitueerd acht de Raad niet doorslaggevend. Evenwel kan niet voorbijgegaan worden aan het feit dat verzoeker bij aankomst in België totaal verschillende verklaringen aflegt bij de registratie van zijn verzoek en bij het interview bij de DVZ en het CGVS met betrekking tot de plaats en jaar van vertrek uit Angola. Dit ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Voorts stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissing vast dat zijn verklaringen inzake de periode waarin het paspoort waarmee hij reisde zou geregeld zijn, die hij situeert in de periode na de aanvang van zijn problemen in oktober 2019, niet overeenstemmen met de gegevens uit het visumdossier en dat de gegevens in dit dossier met betrekking tot zijn identiteitskaart niet overeenstemmen met de gegevens op de kopie van zijn identiteitskaart en de schooldocumenten die hij bij verwerende partij heeft neergelegd.

Hierover wordt als volgt gemotiveerd in de bestreden beslissing: *“Voorts stelt u dat het paspoort waarmee u de reis van Angola naar Portugal heeft gemaakt door uw vader, oom en oudere broer werd geregeld in navolging van uw problemen en dus na oktober 2019. Gezien uw minderjarige leeftijd was het noodzakelijk om uw oud paspoort te annuleren en een nieuw paspoort met een aangepaste geboortedatum aan te vragen. Met dat nieuw paspoort kon vervolgens een visum voor Portugal worden aangevraagd in december 2019 (NPO, p. 14 – 15). Op basis van uw vingerafdrukken werd wel degelijk een visumaanvraag, daterend van 17 december 2019, teruggevonden. Hieruit blijkt echter dat uw paspoort reeds werd aangevraagd in 2017 en geldig van 14 juni 2017 tot en met 14 juni 2022. Deze gegevens zijn een sterke aanwijzing dat u uw paspoort reeds twee jaar eerder aanvroeg om redenen die los staan van de problemen die u aangeeft als aanleiding voor het aanvragen van uw paspoort (zie blauwe map die werd toegevoegd aan het administratief dossier; zie administratief dossier). U geconfronteerd met deze vaststelling antwoordt u dat u niet op de hoogte bent van de stappen die uw oom heeft ondernomen wat betreft uw paspoort en de bijhorende uitgiftedatum (NPO, p. 27), een verklaring die niet voldoet om eerdergenoemde vaststelling te weerleggen daar u zelf gedurende het persoonlijk onderhoud aanhaalde dat ze de aanvraag voor het paspoort hebben gedaan via een normale procedure alsof u nooit eerder een ander paspoort had gehad (NPO, p. 15). (...) Binnen datzelfde visumdossier werd eveneens uw identiteitskaart (N° (...)) teruggevonden, geldig van 9 januari 2019 tot en met 08 januari 2024 (zie informatie die werd toegevoegd aan de blauwe map het administratief dossier). Aangezien u zelf verklaart dat slechts uw paspoort werd vernieuwd om uw reis te bewerkstelligen en dus niet uw identiteitskaart is het dan ook bijzonder opmerkelijk dat op de twee andere documenten die u neerlegt ter staving van uw geboortedatum tegenstrijdige gegevens worden teruggevonden. Op de kopie van uw identiteitskaart die door u werd doorgestuurd via mail op 27 september 2022 is immers hetzelfde identiteitskaartnummer terug te vinden, maar een andere geldigheidsdatum, namelijk 09 november 2019 tot en met 08 november 2024. Het is evident dat een kopie die per elektronische post wordt doorgestuurd, makkelijk te manipuleren valt, dit terwijl u in Angola bij het aanvragen van een paspoort uw originele identiteitskaart dient voor te leggen (zie informatie blauwe map administratief dossier). Daarbovenop wordt op het schoolcertificaat dat door u ter staving van uw geboortedatum wordt neergelegd een ander identiteitskaartnummer teruggevonden, namelijk (...) (NPO, p. 28; zie groene map die werd toegevoegd aan het administratief dossier).”* Verzoeker voert geen dienstig verweer tegen de vaststellingen met betrekking tot verzoekers paspoort. Verzoeker weet deze pertinente motieven niet te weerleggen waar hij stelt dat hij niet op de hoogte is van de stappen die zijn familie heeft ondernomen om het paspoort en visum te verkrijgen en vermoedt dat zijn vader in 2017 een ambtenaar heeft omgekocht om de geldigheidsdatum van het paspoort te veranderen naar 2017. Het betreft een loutere hypothese van verzoeker dat verder niet wordt gestaafd en dat niet kan volstaan om de objectieve vaststellingen met betrekking tot de geldigheid van verzoekers paspoort in het visumdossier, afkomstig van de Portugese autoriteiten, te weerleggen. Hieruit volgt dat verzoekers paspoort reeds werd uitgereikt lang voor het visum uitgereikt op 17 december 2019 werd bekomen, wat uiteraard minstens een sterke aanwijzing is dat verzoekers paspoort niet werd aangevraagd na de beweerdde bedreigingen naar aanleiding van de valse beschuldiging van diefstal in oktober 2019 maar wel degelijk twee jaar eerder en dus op een ogenblik dat verzoeker nog geen problemen had.

De loutere stelling in het verzoekschrift dat verzoeker niet op de hoogte was van de vernieuwing van zijn identiteitskaart kan evenmin de objectieve vaststellingen met betrekking tot de geldigheidsdata die voorkomen op zijn identiteitskaart die zich in het visumdossier bevindt en diegene die worden vermeld op de kopie van de identiteitskaart die door hem per email werd doorgestuurd aan verwerende partij, blijkens het administratief dossier op 17 september 2022, verklaren. Hoe en waarom deze identiteitskaart zou zijn

aangepast, zoals verzoeker in het verzoekschrift vermoedt, licht hij niet toe. Ook wat de vastgestelde verschillen in het identiteitskaartnummer vermeld op het schoolcertificaat dat hij eveneens voorlegt (administratief dossier, documenten neergelegd door de verzoeker, stukken 5) en het identiteitskaartnummer op de kopie van de identiteitskaart die door verzoeker aan verwerende partij werd bezorgd en de identiteitskaart die zich in het visumdossier bevindt (administratief dossiers, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stukken 5 en 1) komt verzoeker niet verder dan te stellen dat het een foutje is waarvan hij zich niet bewust was en dat dit document niet op basis van zijn verklaringen werd opgesteld. De Raad kan slechts vaststellen dat het nummer op het schoolcertificaat dermate verschillend is van de nummers die voorkomen op de identiteitskaarten, dat dit bezwaarlijk als een administratieve fout kan worden omschreven nu kan aangenomen worden dat dit nummer op het schoolcertificaat werd genoteerd aan de hand van het identiteitsdocument dat verzoeker op dat ogenblik heeft voorgelegd. Tenslotte stelt de Raad vast dat verzoeker eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot de reden waarom hij zijn identiteitskaart niet kon voorleggen, met name stelde hij bij de DVZ dat zowel zijn paspoort als zijn identiteitskaart werden afgenomen door de smokkelaar die hem naar Portugal bracht (verklaring DVZ, p. 10) terwijl hij bij het CGVS verklaart dat zijn originele identiteitskaart in Angola is en gevraagd waarom dat zou is, antwoord *“omdat ik het niet nodig had”* (notities PO, p. 28). Ten overvloede stelt de Raad vast dat, ondanks verzoekers verklaring dat zijn originele identiteitskaart nog in Angola ligt, verzoeker slechts een kopie hiervan heeft neergelegd.

Waar verzoeker nog opwerpt dat hij niet met bovenstaande tegenstrijdigheden werd geconfronteerd en hierdoor artikel 17 § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is geschonden, wijst de Raad er op dat deze bepaling slechts in de verplichting voorziet om de verzoeker te confronteren met tegenstrijdige verklaringen of met het gegeven dat er relevante elementen ontbreken, wanneer de ambtenaar dit tijdens het gehoor vaststelt (Koninklijk Besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, BS 11 juli 2018, 55413, Verslag aan de Koning). Bovendien belet deze bepaling de commissaris-generaal niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of het ontbreken van een relevant element ter staving van het verzoek en waarmee de verzoeker niet geconfronteerd werd (Verslag aan de Koning). Verder dient erop gewezen dat het feit dat verzoeker niet met de inconsistenties tussen zijn verklaringen werd geconfronteerd geen afbreuk doet aan het bestaan ervan. Verzoeker heeft bovendien de gelegenheid om bij de Raad de nodige toelichting te verschaffen over de aangehaalde inconsistenties, maar zijn verklaringen overtuigen niet.

Gelet op de vastgestelde tegenstrijdigheden door verzoeker met betrekking tot zijn reisweg en de door hem gebruikte reis- en identiteitsdocumenten en de objectieve gegevens die zich in het visumdossier van verzoeker bevinden, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoeker niet heeft voldaan aan de op hem rustende verplichting krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet om zo spoedig mogelijk alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen, waaronder alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, en die van de relevante familieleden en reisroutes.

Verder wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gewezen op het feit dat uit het visumdossier blijkt dat verzoekers vader en zus tegelijk met verzoeker een visum aanvroegen (administratief dossier, visum dossier), terwijl verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart dat hij alleen met de vriend van zijn vader naar Portugal reisde (notities PO, p. 16) en dat hij op de ambassade verklaarde dat hij op vakantie ging omdat ze hem anders geen visum zouden geven indien hij de echte reden zou gezegd hebben (notities PO, p. 15) en met zijn oom Z. in een huis van zijn nicht zou blijven voor twee weken (notities PO, p. 15). Verzoeker verklaart, hiermee geconfronteerd dat hij niet op de hoogte was van de visumaanvraag voor zijn zus maar wel voor zijn vader en stelt dat zijn vader dit visum aanvroeg om de aanvraag van het visum voor verzoeker *“aannemelijker”* te maken (notities PO, p. 26). Zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissing is verzoekers verklaring weinig aannemelijk nu hij verklaarde bij de ambassade alleen met zijn oom Z. te zullen reizen zodat er geen enkele goede reden was, indien verzoeker daadwerkelijk alleen met de vriend van zijn vader, wiens naam hij niet meer kent, waarom verzoekers vader ook een visum zou moeten aanvragen om verzoekers aanvraag bij de ambassade in een goed daglicht te stellen. De Raad stelt vast dat deze vaststellingen verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste wijze waarop zijn visum werd bekomen en zijn reispartners en bijgevolg ook afbreuk doet aan zijn algemene geloofwaardigheid. Verzoeker betwist de vaststellingen in de bestreden beslissing hieromtrent ook op geen enkele wijze.

Uit dit alles volgt dat verzoekers algemene geloofwaardigheid reeds op ernstige wijze is aangetast. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker, die beweert Angola te zijn ontvlucht omwille van de valse

beschuldigingen door zijn vriend N. die daarbij ook de SIC zou hebben ingeschakeld om verzoeker te bedreigen, volgens zijn verklaringen eerst elf maanden in Portugal verbleef vooraleer naar België te komen en er internationale bescherming te vragen. Indien verzoeker daadwerkelijk vervolging vreesde omwille van de problemen met N. en de SIC, is het hoogst opmerkelijk dat verzoeker zelfs geen poging zou hebben ondernomen om in Portugal internationale bescherming te vragen. Verzoeker verklaart immers tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij nooit internationale bescherming aanvraag in enig ander land dan België (notities PO, p. 4).

Zelfs indien verzoeker volgens zijn verklaringen net voor het begin van de pandemie in Portugal is toegekomen en de Portugese asielinstantie blijkens de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie van 30 maart 2020 tot 19 april 2020 moeilijk te bereiken waren een minimum dienstbezetting kenden waardoor het indienen van een verzoek om internationale bescherming gedurende die periode bemoeilijkt werd (administratief dossier, map landeninformatie), dan kan niet worden ingezien waarom verzoeker geen bescherming zou vragen, nu ook het doorreizen naar andere landen binnen de EU in de daaropvolgende maanden geen evidentie was.

Dat hij zich niet veilig voelde in Portugal vanwege de nauwe banden tussen Portugal en Angola en toen hij slechts 17 jaar oud was en bang was voor N. in Portugal, kan niet verklaren waarom verzoeker zich niet tot de Portugese autoriteiten wendde, nu hem dit er blijkbaar niet van weerhield om in Portugal te blijven tot januari 2021. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt overigens dat verzoeker op het einde van het persoonlijk onderhoud zelf verklaart dat toen hij Angola verlaten heeft het de doelstelling was om naar Portugal te gaan om zijn studies verder te zetten en dat toen hij daar toekwam de omstandigheden niet diegene waren die ze voorbereid hadden en dat dit de reden is dat hij geen bescherming heeft gevraagd in Portugal (notities PO, p. 28). Daargelaten dat verzoeker hiermee lijkt aan te geven dat studieredenen aan de basis lagen voor zijn vertrek uit Angola, eerder dan problemen met N., stelt de Raad verder vast dat indien verzoeker daadwerkelijk bang was dat N. hem in Portugal zou komen vinden, eerder verwacht zou kunnen worden dat verzoeker zich tot de Portugese autoriteiten zou wenden om hiertegen bescherming te vragen indien hij niet in de mogelijkheid zou geweest zijn om wegens zijn jonge leeftijd verder te reizen. Dat het CGVS in strijd met artikel 48/6 § 5 van de Vreemdelingenwet geen rekening zou gehouden hebben met verzoekers jonge leeftijd in Portugal en bijgevolg meer soepelheid aan de dag moest leggen, kan niet worden bijgetreden. Uit het administratief dossier blijkt immers dat blijkens de leeftijdtest die werd uitgevoerd op 12 februari 2021 vastgesteld werd dat verzoeker ouder is dan 18 jaar (administratief dossier, beslissing Dienst Voogdij, 15 februari 2021) en dat de identiteitskaart van verzoeker in het visumdossier als geboortedatum 17 mei 2000 vermeldt, zodat kan aangenomen worden dat verzoeker reeds meerderjarig was bij aankomst in Portugal en een jaar later in België.

Voorgaande vaststellingen ondermijnen reeds in belangrijke mate verzoekers algemene geloofwaardigheid.

De vaststelling hierboven dat verzoeker reeds over een paspoort beschikte voor de beweerde problemen met N. die hij situeerde in oktober 2019 in strijd met zijn verklaringen dat de eerste stappen om het paspoort te bekomen werden gezet na het begin van deze problemen, is reeds een indicatie dat hij om andere redenen dan de problemen met N. uit Angola vertrok. Verder stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen over de beweerde problemen met N. voor zijn vertrek uit Angola, evenmin geloofwaardig zijn. Vooreerst stelt de Raad vast dat waar verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat na de valse beschuldigingen door N., wiens ouders invloedrijk waren, hij werd onderschept door de SIC, met een wapen werd geslagen, mee naar huis genomen en zich daarna om de 10 dagen moest melden (notities PO, p. 16-17) geen gewag maakte van het feit dat hij werd onderschept door de SIC en door hen werd geslagen tijdens het interview bij de DVZ. Dit kan bezwaarlijk worden bestempeld als niet behorende tot de kern van zijn vluchtrelaas en de vaststelling dat hij hierover niets meldde bij de DVZ doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Bovendien blijkt uit de vragenlijst DVZ dat verzoeker gevraagd werd of hij ooit gearresteerd is geweest door de politie of problemen gehad heeft met de autoriteiten en daarop ontkennend antwoordde (vragenlijst CGVS, punt 3.1 en 7, a)).

Verder wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gewezen op het feit dat verzoekers verklaringen bij de DVZ en het CGVS evenmin overeenstemmen met betrekking tot de manier waarop zijn familie op de hoogte raakte van zijn probleem nu hij bij DVZ verklaarde dat zijn zus eerst werd ingelicht door één van de burens dat verzoeker werd gezocht toen zij een keer naar beneden ging waarop zij hun ouders inlichtte, wat zijn vader in woede deed ontsteken en zijn vertrek werd voorbereid (vragenlijst CGVS, punt 3.5.) terwijl verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart dat hij nadat hij bedreigingen begon te krijgen van N. hij eerst nog een week naar school ging maar daarna slechts deed alsof en dat hij door de straatventers in zijn straat en onder zijn gebouw werd verwittigd dat er een groep op zoek was naar

hem (notities PO, p. 17) en dat zijn familie pas op de hoogte kwam toen hij door de politie werd opgepakt en meegenomen naar huis in een witte bestelwagen (notities PO, p. 17, 23).

Verzoeker slaagt er niet in de motieven van de bestreden beslissing hierover, die steun vinden in het administratief dossier en correct zijn, te weerleggen. Waar verzoeker andermaal wijst op zijn jonge leeftijd op het ogenblik van zijn persoonlijk onderhoud en de opmerkingen die zijn raadvrouw daarover op het einde van het persoonlijk onderhoud heeft geformuleerd om de discrepanties in zijn verklaringen te vergoelijken, kan dit niet overtuigen nu hierboven reeds werd gewezen op het feit dat verzoeker reeds meerderjarig was bij aankomst in Portugal en een jaar later in België en wijst de Raad er op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij consistente verklaringen aflegt bij de asielinstanties over de kernelementen van zijn vluchtrelaas, wat niet het geval is, zoals hierboven uiteengezet. Waar in het verzoekschrift nog wordt gewezen op verzoekers verklaring dat hij stress had en zich niet goed voelde tijdens het interview bij de DVZ (notities PO, p. 27), kan dit evenmin de vastgestelde tegenstrijdigheden verklaren. Zo kan aangenomen worden dat een interviewsituatie met stress kan gepaard gaan, kan uit de gegevens van het administratief dossier niet blijken dat verzoeker dermate door stress overmand was dat hij niet langer in staat zou geweest zijn consistente verklaringen af te leggen en daardoor kernelementen zoals de tussenkomst van de SIC vergat te vermelden. Waar verzoeker nog verklaart dat hij werd gestopt tijdens het interview en gezegd dat het voldoende was net toen hij wou vertellen over de SIC, kan in elk geval niet blijken uit de neerslag van zijn verklaringen bij de DVZ dat hij werd onderbroken bij de uiteenzetting van zijn problemen en dat dit weergave bevat van de gebeurtenissen tot het ogenblik dat hij in Portugal was en er te weten kwam dat hij familie had in België (vragenlijst CGVS, punt 3.5.).

Voorts stelt de Raad vast dat ook de door verzoeker neergelegde documenten ter staving van zijn beweerde problemen met N. samengelezen met zijn verklaringen hierover niet tot de conclusie leiden dat geloof kan worden gehecht aan de beweerde problemen met N. noch dat hij in geval van terugkeer door N. dan wel de SIC geviseerd zou worden.

Uit de foto's van verzoeker met betrekking tot de wonde die hij zou hebben opgelopen door het wapen van één van de SIC-leden kan niet worden afgeleid waar en in welke omstandigheden deze wonde zou zijn opgelopen. De screenshots van de Messenger gesprekken tussen verzoeker en T.A.D.S. van 16 april 2020, tussen verzoeker en Y.L. van 12 mei 2020 en tussen verzoeker en N. van 11 mei 2020 werden tijdens het persoonlijk onderhoud vertaald door de tolk (notities PO, p. 18-19). Vooreerst stelt de Raad vast dat op de kopieën van het door verzoeker aangeduide gesprek met N. de naam N. niet wordt vermeld, volgens verzoeker omdat hij hem had geblokkeerd (notities PO, p. 19) zodat hieruit niet kan afgeleid worden dat het wel degelijk om N. zou gaan. Verder stelt de Raad vast dat, in zoverre verwezen wordt in de andere Messenger gesprekken naar de problemen die verzoeker zou hebben gehad, dergelijke gesprekken geen bewijswaarde kan worden toegedicht gelet op het feit dat zij makkelijk manipuleerbaar en in scene te zetten zijn en gelet op bovenstaande vaststellingen inzake verzoekers algemene geloofwaardigheid.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht zouden kunnen werpen op de beoordeling van de door verzoeker neergelegde documenten in de bestreden beslissing en in de bovenstaande analyse. Verzoekers algemeen betoog onder verwijzing naar het UNHCR Handboek en het arrest M.M. van het Hof van Justitie inzake de samenwerkingsplicht van de overheid dat het moeilijk kan zijn voor asielzoekers om documentair bewijs te bekomen, dat het gebrek aan bewijs niet aan verzoekers kan worden verweten en dat verwerende partij niet zonder bewijs van het gebrek aan authenticiteit kon besluiten om geen rekening te houden met deze stukken in haar beoordeling, kan niet worden bijgetreden. Uit het voorgaande volgt dat deze documenten wel degelijk in de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming zijn betrokken en inhoudelijk werden beoordeeld en dat op goede gronden werd besloten dat hieraan *in casu* geen bewijswaarde kan worden toegekend.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet voldaan zijn en dat aan verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan gegund worden.

Uit het door verzoeker bijgebrachte rapport van het US Department of State, "2021 Country Reports on Human Rights Practices: Angola", 2022 blijkt dat in Angola sprake is van ernstige overbevolking van gevangenen die leiden tot mensonwaardige omstandigheden, dat het in de wet verankerde verbod op willekeurige arrestatie en detentie in de praktijk niet altijd wordt geëerbiedigd, dat toegang tot advocaten voor onbemiddelde beschuldigen niet gegarandeerd is en dat gevangenispersoneel omkoopbaar is.

Verder wordt het recht op een eerlijk proces niet altijd gerespecteerd en maken veel rapporten melding van corruptie binnen de regering en straffeloosheid. In zoverre verzoeker hiermee wil aantonen dat verzoeker in geval van terugkeer geen toegang zal hebben tot effectieve overheidsbescherming in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat uit het voorgaande is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde conflict met en bedreigingen door N. met de hulp van de SIC om de hierboven uiteengezette redenen. Verzoekers betoog inzake het gebrek aan toegang tot effectieve overheidsbescherming, kan niet tot een andere beoordeling leiden en is bijgevolg niet dienstig.

Gelet op verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten, cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare informatie met betrekking tot verzoekers land van herkomst en de gegevens uit zijn visumdossier, stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer vervolging vreest omwille van de door hem voorgehouden maar ongeloofwaardig bevonden vervolgingsfeiten.

De omstandigheid dat verzoekers Angolese nationaliteit niet wordt betwist, doet geen afbreuk aan het voorgaande, op basis waarvan kan worden besloten dat verzoeker zijn vrees voor vervolging door N. en/of SIC en de door hem voorgehouden feiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

5.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Angola.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakt immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Angola zou hebben gekend.

6.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat uit niets blijkt dat er in Angola actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voorgaande niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

7. Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te

worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die Portugees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan worden aangenomen dat *in casu* sprake is van een manifeste appreciatiefout.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET